

PONY FRIENDS

Stalgeheimen!

Henriëtte Hemmink

Inhoud

Twijfels

Leugen

Aanbidders?

Post

Zeker weten!

Spannend

Avontuur!

Hulptrainer

Lovemail?

Scherven

Vogel?

Verrassing

Toestanden!

Beslissen

Niet toevallig

Weer!

Anoniem

Sukkel!

De brief

Vergadering

Misschien

Bijzonder

Geheimen

Scherven

Zeurpiet

Stuntpiet

Politie

De tandarts is erger

Stalgeheimen

Over de auteur

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
Pony Friends - Stalgeheimen!
Auteur: Henriëtte Hemmink
Coverillustratie: Melanie Broekhoven
Vormgeving: MeerDanBeeld
ISBN 978-90-830147-2-2

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever*

Twijfels

Hij pakt het papier in zijn handen en leest de woorden opnieuw.
Kan het op deze manier?
Zijn handen trillen.
Hij legt het papier terug op tafel.
Waarom voelt hij alleen maar twijfels?
Kom op, denkt hij, mijn leven hangt er niet van af.
Kon hij maar in de toekomst kijken.
Hij vouwt het papier twee keer dubbel.
Langzaam.
Met zijn nagels maakt hij scherpe vouwen.
Details kunnen belangrijk zijn.
Hij kijkt op zijn horloge.
Op dit tijdstip is er niemand.
Dit is zijn kans.
Hij schuift de brief in een envelop, haalt diep adem en pakt zijn pen.
Er moet een naam op de voorkant.
In blokletters.
Beneden klinkt een geluid.
De pen valt uit zijn hand.
Haastig stopt hij de envelop achter zijn trui.
Opnieuw werpt hij een blik op zijn horloge.
Vastbesloten staat hij op. Hij heeft niets te verliezen.

Leugen

Hijgend staat Liza naast de brede draaitrap in het midden van de hal. In een flits denkt ze terug aan het moment dat ze de villa voor het eerst bezocht. Ze was meteen verliefd op de trap met de rode loper waarin haar voeten diep wegzakten. De trap had een majestueuze uitstraling waardoor Liza zich een prinses in een immens paleis voelde.

In het begin van dit jaar hoorde Liza Lienhout dat ze tijdens de zomervakantie naar een oude villa aan de rand van het bos zou verhuizen.

Dat vond ze een ramp!

Die bewuste middag waarop Elles en Maarten, Liza's ouders, haar overvielen met de mededeling dat ze na lang dubben de knoop hadden doorgehakt, zal Liza nooit vergeten.

Haar ouders wilden een hotel kopen!

Hun grote droom om een eigen hotel te exploiteren zou in vervulling gaan. Ze hadden een prachtige locatie op het oog in het pittoreske stadje Burchtwaarde aan de andere kant van Nederland.

Liza heeft lang tegengesputterd. Ze wilde niet wonen in een wildvreemd stadje waar ze niemand kende. Ze wilde bij haar vriendinnen blijven.

Tevergeefs probeerde Liza haar ouders om te praten.

Iedereen zei dat het mee zou vallen, en dat ze van een mug een olifant maakte.

Liza staat open voor nieuwe ervaringen, maar die wil ze dan wel zelf kunnen uitzoeken. In deze situatie had ze geen keus, dus verhuisde ze met haar ouders en haar zestienjarige broer Niels naar Burchtwaarde.

'Hé, broer! Je lieve zus is thuis!' roept ze naar boven.

Ze wacht een paar tellen. Dan roept ze opnieuw. Er komt geen reactie.

Niels is op maandagmiddag meestal thuis.

Liza gaat naar de keuken en maakt thee voor zichzelf. Met de kom tussen de handen geklemd, gaat ze met haar rug tegen de radiator zitten om op te warmen.

Vannacht vroor het op verschillende plaatsen in Nederland. In de loop van de dag is het niet warmer dan vijf graden boven nul geworden.

Liza kijkt of er een briefje op de keukentafel ligt.

Nee!

Zou Niels naar het hotel zijn gegaan?

Elles en Maarten zijn vaak druk. Wie een hotel en restaurant wil runnen, heeft veel werk te doen. Liza en Niels weten hun ouders te vinden wanneer dat nodig is. In de grote, gezellige keuken van het restaurant is altijd wel iemand van het personeel aanwezig voor een praatje.

Als Sonja werkt, gaan Niels en Liza eigenlijk altijd wel even naar het hotel. Ze zijn dol op haar.

Sonja is nauw betrokken bij het reilen en zeilen van het hotel. Toen Liza's ouders het hotel kochten, bleef Sonja, met de rest van het personeel. Sonja kent het bedrijf goed. Ze is betrouwbaar en heeft aandacht voor iedereen. Sonja is het rustpunt in de keuken, ook tijdens het spitsuur.

Liza spoelt haar kopje om, pakt haar jas en stapt de achterdeur uit.

Achter in de verwilderde tuin, verscholen tussen hoge coniferen, is een hekje waardoor je op de binnenplaats komt die hotel De Oude Burcht van de villa scheidt.

Liza loopt snel, om warm te blijven.

Sonja staat bij het raam van de hotelkeuken. Ze zet het dienblad neer en zwaait vrolijk.

In de lange gang komt Liza haar moeder tegen.

'Alles goed?' vraagt Elles.

'Natuurlijk!' Liza knikt. 'Ik ga zo naar Binky! Waar is Niels?'

'Thuis.'

‘Nee, daar is hij niet.’
‘Hij was hier tegen drieën. We hebben samen thee gedronken. Toen is hij teruggegaan om op jou te wachten. Zoals altijd op maandag.’
‘Niels was er niet.’
‘Niet?’ Elles schudt peinzend haar hoofd. ‘Hij heeft gezegd...’
‘Geen ramp,’ onderbreekt Liza haar glimlachend.
‘Mm, vreemd.’
‘Maak niet uit,’ Liza maakt een onverschillig gebaar.
‘Je vindt het toch niet fijn om in een leeg huis te komen?’
‘Soms niet.’ Liza zwaait naar Sonja die haar hoofd om het hoekje van de keukendeur steekt.
‘Waar blijf je? Ik heb iets lekkers.’
Liza verontschuldigt zich met een brede grijns en stapt de grote keuken binnen, waar altijd bedrijvigheid heerst. Ze groet Jamie, de kok die in gedachten bij de voorraadkast staat. Mieke en Julia, de oproepkrachten, zijn er vanmiddag ook. Sonja staat verderop bij het grote werkblad en wijst triomfantelijk naar twee cakevormen.
‘Wow! Arretjescake.’ Liza steekt goedkeurend haar duim op.
‘Geheel volgens geheim familierecept bereid,’ knikt Sonja. Jamie, de kok, loopt naar de andere kant van de keuken en trekt in het voorbijgaan een krukje onder een tafel vandaan.
‘Neem plaats, Liza, en geniet van deze verrukkelijke delicatessen.’
‘Dit kan ik niet weigeren.’
Toen Liza hier net woonde, verraste Sonja haar ook met arretjescake. Die cake wordt gemaakt van gesmolten boter, suiker, cacao en gebroken biscuits en hoeft niet in de oven. Om op te stijven moet hij daarentegen wel een aantal uren in de koelkast staan.
Sonja wikkelt vier plakken in aluminiumfolie. ‘Voor jou en Femke als je straks in het clubhuis zit.’
‘Heerlijk,’ bedankt Liza.

De dertienjarige Femke met het kort geknipte kastanjebruin haar en bruine ogen, is op een bijzondere wijze in Liza’s leven gekomen. Ze zit in de brugklas van het voortgezet onderwijs. Liza voelde zich eenzaam toen ze in Burchtwaarde kwam wonen. De klasgenoten van groep acht deden aardig, maar Liza vond bij niemand aansluiting. Ze vroeg haar ouders of ze een huisdier mocht, maar een kat of hond zou overlast voor het hotel opleveren. Wandelende takken in een glazen pot, was zo ongeveer de enige optie.
Liza was boos, maar ze kon hoog springen of laag springen, een hond of een kat zou er niet komen.
Hoewel ze totaal geen ervaring met pony’s had, besloot ze in de supermarkt van Burchtwaarde een briefje op te hangen met de eenvoudige tekst: ‘Wie heeft er een verzorgpony voor mij?’
Vanaf dat moment zijn er wonderlijke dingen gebeurd. Het belangrijkste is dat ze Binky leerde kennen, de IJslandse pony die eigendom is van Reitze Stuivenvolt.
Femke de Weert moest aanvankelijk niets van Liza hebben, toch sloten de meisjes al gauw vriendschap. Sinds dat moment zorgen ze samen voor Binky. Ze noemen zich heel toepasselijk de Pony Friends.

Vijf minuten later rent Liza over de oude binnenplaats naar de tuin van de villa en stapt nietsvermoedend de keuken in. Wanneer ze naar boven wil gaan, wordt er achter haar een kastdeurtje dichtgeslagen.
Ze slaakt een gil.
‘Ik ben het maar!’ grijnst Niels.
‘Sukkel! Je laat me schrikken.’
‘Dat was ook de bedoeling.’
‘Waar was je?’
De wenkbrauwen van Niels schieten verbaasd omhoog.
‘Hier, thuis!’
‘Ik ben thuis geweest en heb je geroepen.’

Even is Niels in verlegenheid gebracht, dan lacht hij. 'Ik denk dat ik achter de computer in slaap ben gevallen.'
Liza wil iets zeggen, maar bedenkt zich. Er was niemand thuis, denkt ze. Hij liegt.

Aanbidders?

De dertienjarige Femke de Weert fietst iets over vieren over het brede bospad naar de villa. Ze rinkelt luidruchtig met haar fietsbel, zodat Liza weet dat ze er is. Ze laat zich van het zadel glijden, terwijl haar ogen zoekend langs de gevel glijden. Femke is verliefd op Niels, ook al beweert ze dat dat niet zo is. Niels is een sympathieke, vrolijke jongen van zestien. Hij is allesbehalve een machotype. Iedereen mag hem graag, omdat hij zich niet anders voordoet dan hij is. Dat meisjes om hem heen zwermen als bijen om een honingpot, is dan ook niet verwonderlijk.

Femke denkt dat ze als dertienjarige brugklasser geen schijn van kans bij hem heeft.

Liza probeert haar vriendin duidelijk te maken dat Niels haar bijzonder vindt. Femke gelooft haar niet. Wanneer er zich onverwachts kansen voordoen om Niels beter te leren kennen, laat ze het afweten.

Liza wordt er soms moedeloos van.

Verliefde mensen doen raar. Ze staan niet meer met twee benen op de grond en zweven het liefst op een grote roze wolk door de lucht. Verliefde mensen denken dat ze de hele wereld aankunnen. Tegelijkertijd zijn ze warrig, onzeker en bang om afgewezen te worden.

Liza hoopt dat het haar nooit zal overkomen, verliefd worden. Ze is niet geïnteresseerd in jongens.

Volgens Femke slaat verliefdheid onverwachts toe. 'Dan weet je niet wat je overkomt,' zei ze. 'Je kunt het niet laten stoppen. De hele dag ben je met die ander bezig. Eten en slapen gaan nauwelijks meer. Je leven staat helemaal op z'n kop.'

Liza vindt het maar niks en heeft geen zin in die ingewikkelde toestanden.

Toen ze hier pas woonde en Reitze Stuivenolt leerde kennen,